

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

24 IANUARIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 04 (885) † ANUL 18

Sfânta Cuvioasă Xenia din Sankt Petersburg

Sfânta Xenia (Grigorievna) s-a născut în Sankt Petersburg, în anul 1731. Despre familia Sfintei nu se știe foarte multe, însă, luând în considerare educația ei aleasă și faptul că a fost căsătorită cu un colonel, putem spune că se trăgea dintr-o familie nobilă. La vârsta de 22 de ani Sfânta Xenia s-a căsătorit cu Andrei Teodorovici Petrov, colonel și cântăreț la curtea imperială. Cei doi s-au potrivit cu adevărat și s-au iubit foarte mult. Căsătoria lor a fost însă scurtă și nu a rodit niciun copil. După numai trei ani și jumătate, în 1755, în timpul epidemiei de tifos exantematic, Andrei Teodorovici s-a îmbolnăvit și a murit. Unii spun că el și-ar fi recăpătat cunoștința pentru scurt timp, s-ar fi spovedit și s-ar fi împărtășit. Tradiția populară însă a reținut moartea lui subită

fără o pregătire duhovnicească. După o noapte de priveghere lângă trupul soțului său, Sfânta Xenia era de nerecunoscut. Îmbătrânise și încărunțise. La înmormântare a venit însă senină. Spre mirarea tuturor era îmbrăcată cu uniforma soțului său... Tuturor care îi adresau condoleanțe le răspundea că Andrei Teodorovici nu a murit, că ea este Andrei

Teodorovici și că Xenia Grigorievna este răposată. Le-a și cerut de altfel celor prezenți la cimitir să se roage pentru odihna sufletului roabei lui Dumnezeu Xenia... A doua zi Sfânta și-a împărțit toată averea săracilor, iar casa a dăruit-o unei bune prietene. A refuzat și pensia care i se cuvenea și, îmbrăcată în mantia soțului, a renunțat cu totul la această lume și la orice cinstire din partea oamenilor. Sfânta Xenia luase asupra sa canonul nebuniei pentru Hristos ... De-a lungul secolelor, ceata sfinților nebuni pentru Hristos a tot crescut. Ei nu s-au lepădat numai de mirajul acestei vieți trecătoare ci și de cinstirea pe care ar fi putut să o primească din partea oamenilor. Au răbdător foamea setea și frigul, umilinta și batjocura, toate pentru Hristos, pentru a dobândi singurul lucru cu adevărat de preț: Împărăția lui Dumnezeu. Sub protecția acestei „nebunii” ei și-au putut duce viața într-o asceza desăvârșită și o profundă trăire duhovnicească, chiar în mijlocul lumii. Și au fost unii care au răzbătut dincolo de „mască”, care au înțeles scopul nebuniei lor și care s-au folosit de rugăciunea și clarviziunea sfinților încă din timpul vieții lor. Așa cum am spus și mai sus, Sfânta Xenia a îmbrățișat acest mod de viață la vârsta de 26 de ani. În fiecare zi ea hoinărea prin Storoma Petersburgului – periferia orașului și totodată cartierul săracilor. De cele mai multe ori era înconjurată de mulțime de oameni care o urmau pentru a-i asculta cuvintele. Adeseori mergea la cimitirul de pe insula Vasiliev, la mormântul soțului său. Seara ea pleca la câmp unde se închina și îngenunchea Rămânea apoi → →

în genunchi la rugăciune toată noaptea. Când, prin 1794, s-a început construirea bisericii din cimitirul Smolensk, ea căra în fiecare noapte o grămadă de cărămizi. Nimeni nu și-a amintit să o fi văzut-o pe Sfânta Xenia dormind. Când cineva a întrebat-o când se odihnește, Sfânta a răspuns: „Ne vom odihni sub pământ”. Sunt nenumărate mărturiile care vorbesc despre darul înainte-vederii pe care îl avea Sfânta. De fiecare dată spusele ei păreau că nu au niciun sens, însă cine o asculta, le înțelegea mai târziu. Un exemplu a fost prevestirea morții împărătesei Elisabeta, despre care poporul nici nu știa măcar că este bolnavă. Cu o zi înainte, Sfânta alergase de dimineața până seara pe străzile orașului strigând: „Coaceți colaci! Curând toata Rusia va coace colaci!”. A prevestit apoi și uciderea prințului Ioan Antonovici. Cu timpul, toți locuitorii Storonei Petersburgului au observat că vizita Sfintei Xenia aducea binecuvântare casei lor și se străduiau să o aducă pe la ei. Copiii bolnavi se însănătoșeau pe loc dacă Sfânta îi mângâia sau îi legăna. Lumea îi dădea de pomană haine și sume mari de bani însă ea le împărțea îndată la săraci. Tot ce primea pentru ea era moneda cea mică de o copeică „cu țarul pe cal”. Dacă însă refuza milostenia cuiva, acela era modul Sfintei de a da un avertisment serios persoanei în cauză. Așa a petrecut ea vreme de 45 de ani. Sfânta Xenia s-a mutat la Domnul în anul 1802. Aflând vestea, întregul oraș a fost cuprins de întristare și în ziua aceea s-a rânduit post. De atunci lumea a început un pelerinaj la mormântul Sfintei, pelerinaj care continua neîntrerupt până în zilele noastre. În fiecare zi, zeci de locuitori ai Petersburgului, dar și pelerini din restul Rusiei și din întreaga lume vin să se închine la mormântul Sfintei Xenia din cimitirul Smolensk.

Al doilea hram al parohiei

Parohia noastră s-a înființat în conformitate cu Decizia Consiliului Eparhial al Arhiepiscopiei Iașilor, în ședința din data de 1 mai 1997, prezidată la acea vreme de Înaltpreasfințitul Daniel, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, având hramurile „Izvorul Tămăduirii” și „Sfântul sfințit mucenic Haralambie”. Pentru că s-a încheiat construcția bisericii, începând cu anul 2019, sărbătorim pe 10 februarie și al doilea hram, adică „Sfântul Haralambie”. Vom oficia cu sobor de preoți, în ajunul sărbătorii, vecernie cu litie, iar în ziua hramului, după Sfânta Liturghie, vom săvârși Sfințirea mică a apei (Aghiazmă), spre folosul sufletesc și trupesc al credincioșilor. Slavă Ție, Doamne!

- *Vindecarea orbului din Ierihon, Duminică a 31-a* -

Rugăciunea este întâlnirea sufletească a credinciosului cu Dumnezeu, este strigătul unei inimi cucerite de dărnicia lui Dumnezeu spre a primi har și binecuvântare. Ori, această înălțare pe scara rugăciunii presupune efort. Starea noastră în rugăciune trebuie să fie o stare de tensiune, de luptă împotriva chemărilor deșarte și de mobilizare a puterilor - cu toată smerenia - spre Dumnezeu, de încadrare a voinței proprii în voința lui Dumnezeu. Starea de încadrare și dorința împlinirii rugăciunii sunt completate de încrederea în eficacitatea rugăciunii. Orice rugăciune smerită și rațională implică credința în eficacitatea ei. Imitând rugăciunea Mântuitorului, rugăciunea creștină cere cu preferință bunuri spirituale. Sufletul, tulburat și amărât, roagă pe Mântuitorul să-i vină într-ajutor în durerea sa, să-i potolească patimile, să-i spulbere îndoielile și să-i dea tărie voinței sale slăbite. Despre încrederea în eficacitatea rugăciunii ne povestește Mântuitorul spunând: „*Aveți credință în Dumnezeu*” (Marcu 11, 22-23). „*Și toate câte le veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi*” (Matei 21, 22). Mântuitorul a vrut să inspire ucenicilor Săi o credință vie și concretă în eficacitatea rugăciunii (Matei 7, 7-12). Practic, Iisus și-a manifestat încrederea în eficacitatea rugăciunii, când a fost ispitit de diavol în pustie precum și în preajma patimilor, când „*fiind în zbucium, cu mai mare stăruință se ruga*” (Luca 22, 44). Stăruința este indisolubil legată și de rugăciune. Ea este prezentă și eficace în rugăciunea văduvei din parabola judecătorului nedrept (Luca 18, 1-8), în rugăciunea femeii cananeence (Matei 15, 21-28), precum și în rugăciunea orbului din Ierihon. Rugăciunile acestora s-au împlinit fiindcă Dumnezeu își pleacă urechea la rugăciunea stăruitoare, dacă în conținutul ei nu cuprinde nimic vătămător, ci numai cele folositoare sufletului și trupului. Minunea cu orbul se poate petrece în viața fiecăruia din noi, fiindcă o anumită orbire putem avea fiecare. Se cere să imităm pilda lui, adică să ne rugăm stăruitor. Altă izbăvire nu avem decât alergând la Hristos și El să se apropie de noi și să întrebe: *Ce ceri?* Să-i răspundem, cu grabă, și noi: *Vrem să vedem, Doamne, vrem să vedem bine-adevărul, vrem să vedem crucea Ta. Vrem să vedem limpede datoriile noastre. Ajută-ne! Deschide-ne ochii!* Ne-au orbit și ne-au uluit ispitele false ale lumii! Am alergat către ele, și ca fluturii ce zboară noaptea ademeniți de flacăra, ne-am ars aripile sufletului nostru și azi suntem atât de nevolnici. Ne-am adăpat din înșelăciunea înșelătoare a veacului și am alunecat în desfătărilor lui întinate și ne-am uitat de dragostea Ta. Ajută-ne! Și fă, Doamne, să pătrundă în sufletele noastre, cuvântul Tău! Și o dată cu el, Puterea, Viața, Lumina după care ele sunt însetate! În felul acesta, vom simți puteri noi, iar o mână blândă ne va ridica din lumea rătăciților și deșertăciunilor de tot felul și ne va spune, cum i-a spus orbului din Ierihon: „*Credința ta te-a mântuit*”. **Amin.**

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 29 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 ianuarie	07:00-11:00	Utrenia Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Duminică 31 ianuarie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Cioara vopsită

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „*Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, și să fiu și eu ca un porumbel*”. Zis și făcut. S-a vopsit albă și repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbeii au cunoscut-o imediat că este cioară, și au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbeii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă și ciorile negre se făceau de răs. Văzându-se cioara alungată de colo și până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „*păcălindu-și*” originea. Așa este și cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Și necunoscându-și măsura, omul cade în grandomanie.

Iertarea

Se zice că odată Dumnezeu a îngăduit diavolului să vină în Fața Sa și să-i spună câte ceva despre ceea ce mai află și el prin lume. După ce i-a spus lui Dumnezeu despre una și despre alta, iată că îndrăznește să-i spună acestea:

- *Doamne, oamenii Te supără neconținut și Tu îi ierți mereu... Iar eu nu Te-am supărat decât o dată și pe mine nu mă ierți...*

Atunci Dumnezeu i-a răspuns:

- *E adevărat că oamenii Mă supără neconținut, dar tot adevărat este că ei își cer iertare... Tu Mi-ai cerut vreodată iertare?* Rușinat, diavolul a pierit atunci din fața Lui.

Trenul vieții

Viața este ca o călătorie cu trenul. Urcăm și coborâm des, există accidente, surprize plăcute la unele stații și tristețe adâncă la altele. Atunci când ne naștem și urcăm în tren, întâlnim oameni despre care credem, că ne vor însoți pe tot parcursul călătoriei noastre: părinții noștri. Din păcate, adevărul este altfel. Ei coboară la o stație și ne lasă pe noi fără dragostea și atașamentul lor, fără prietenia și compania lor. E drept că în tren urcă alte persoane care vor ocupa un rol important în călătoria noastră. Sunt frații noștri, prietenii noștri și acei oameni minunați pe care îi iubim. Unele dintre aceste persoane care urcă în tren, privesc călătoria ca o plimbare scurtă. Alții găsesc numai tristețe pe parcursul călătoriei. Și mai există și alții în tren, care sunt permanent prezenți și gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el. Unii lasă în urma lor când coboară un dor veșnic...

Alții urcă și coboară, și noi abia îi observăm.